

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Heliae Monacho. 91.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

πινά τῶν χαίνων ὀπιτηθῆναι. εἰ δὲ τὸ ἀδύνατον ἀφ' αἰσθητικῆς ἡ οἰκονομίας πτωχῶν, καὶ τῶν νεύων αἰσθητικῆς τοῖς γὰρ πλείοσιν, ἢ καὶ πᾶσι χεῖρον τοῖς ἡτηθεῖσι χεῖρας γυναικῶν, ἀφ' ἧς θεύδων ἀνέβη ὁ θάνατος, ὅς καὶ τὸ μέγαλα παρρησίᾳ καὶ βασιλείᾳ ἐκράτησεν, ὅτε παρὸς τὸ λατρεῖν ἐκείνο τὸ γαλατιφόρον ἀπέβλεψεν.

vt quæ ad emolliendum animum vim quandam ac facultatem habeant. Quoniam autem ob necessarios quosdam casus, aut pauperum dispensationes, hoc minime fieri potest, curandum est vt oculis humi defixis eas alloquamur. Quamplurimis enim, aut etiam iis ferme omnibus, qui fœminarũ pulchritudine subacti sunt, hoc accidit, vt mors per fenestras ad eos ascenderet: quippè quæ etiam magnum illum prophetam ac regem vicerit, cum ad pestiferum illud balneum oculos cõiecit.

Mulierum aspectus vitandus: 1. Iere. 9. 2. Reg. 11.

Τῶ αὐτῶ. 5.

Eidem. 90.

Τὰς ἐν ἐκκλησίᾳ φλυαρίας καταπαύσαι βελόδομοι οἱ τοῦ κυρίου ὑπόδομοι, καὶ τῆς ἡμετέρας παιδευταὶ καταστάσεις, ἀλλήλων ἐν αὐταῖς τὰς γυναῖκα σωεπὶς συνεχρήσασαν. ἀλλ' ὡς πάντα εἰς τὴν αἰτίαν ἐπέστη τὰ θεοφύρα διδάγματα, καὶ τὸ εἰς ἐκλυσι, καὶ ἀμαρτίας ὑπόθεσιν τοῖς πλείοσι γέρονε. καὶ κατὰ τὴν μὲν ἐν τῆς θεῶν ὑμνων ἔχ ὑποιδύσασιν, τῇ δὲ τὸ μέλουσ ἡδύτην εἰς ἐρεθισμὸν παθημάτων γέρονε, ἃ δὲ αὐτῶν ἔχ ἢ πλείον τῆς ὅτι σκηπῆς ἀσμάτων λογίζονται, καὶ τῶν εἰ μέλλοιμεν τὸ τῶ θῶ ἀρεσκον ζητεῖν, καὶ τὸ κοινῆ συμφέρον ποιῆν, παύειν ταύτας καὶ τῆς ἐν ἐκκλησίᾳ ὡδῆς, καὶ τῆς ἐν πόλει μονῆς, ὡς χριστοκαπιλάς, καὶ τὸ θεῖον χάρισμα, μωδὸν ἀπωλείας ἐργαζομένης.

Importunas in ecclesiis loquacitates Domini Apostoli in ecclesiis comprimere studentes, modestiæque grauitatis magistros sese nobis præbentes, vt mulieres in ipsis canerent, sapienti confilio permisissent. Verum vt omnia diuina documenta in contrarium versa sunt, hoc quoque quamplurimis in dissolutionem ac peccati occasionem cessit. Siquidem ex diuinis hymnis non ingenti compunctione afficiuntur: verum cantus suauitate ad irritandas & extimulandas libidines abutentes, nihilo eam scenicis cantilenis præstantiorem esse existimant. Operæpretium est igitur, si, quod Deo gratum est, qua rere, atque id, quod ex vtilitate publica est, facere volumus, iis, vt Christo caponum instar ad quæstum aburentibus, & diuinam gratiam in exitij mercedem conuertentibus, ne deinceps in ecclesia canat, atq; in ciuitate maneat, interdicere.

Cum olim fœminis in Ecclesia canere permisisset.

Ἡλία μοναχῶ. 5α.

Helie Monacho. 91.

πόλι. χαίρων ἐστ' ἡ μάρτυρας αὐτῶν.

Χαίρω ταῖς παρ' ἐσὶ μαρτυρίαις, πολλὴν εἰς ὀπίστασιν ἀγάπῃς ἐγκρατείας. καὶ εὐχομαι ἔχεσθαι σε μέγιστον πάντων τῆς ἱερέας ἀγκυρας, καὶ ὑποκρίσθαι σοφῶς τὴν ζάλην τῆς ἀπάτης, ὡς ἂν εἰς τὸν ἀκύμονα τῆς γαλήνης λιμνῆς χεῖρα τῆς ἀκλυδανίως, ἔτε πνοῆς δαλιῶν παρεσμῶν ἐμβαλλούσας σοι, ἔτε ὑψηλοφρονήσεως παρὸς ῥηγνύμενα κύματα, ὧν μάστιγα

Hominum de te testimoniis gaudeo, quibus ingens quædam tibi continentia laus tribuitur. Atque hoc tibi à Deo opto vt sacram anchoram ad extremum vsque retineas, errorisque atque imposturæ tempestatem sapienter propulses: vt in tranquillitatis portum à fluctibus immunem sine iactatione peruenias: nec tentationū ventos impetum in te facientes extimescens, nec ad effractos fluctus insolèter te

D

fferens : quos maximè abs te superari oportet, utpotè ad ruinā facilè impellentes.

χρή σε κρατεῖν, εὐχερῶς ῥιπιζόντων εἰς πτώματα.

Thomæ Monacho. 92.

Θωμᾶ μοναχῷ. 92.

In quo si-
ta vita
monasti-
ca.
Philosophia strepitum auerfatur, atque exercitatio Monastica extra tumultum & confusionem perficitur: ut ad humilitatis fastigium attingendum hac veluti scala vtatur, ac per solitudinis otium, & molestorum negotiorum & turpium sermonū omnem profus obliuionē hauriat. Quòd si pallium & promissam barbam, & baculum ad angelicam vitam omnibus partibus explēdam nobis sufficere arbitramur, atque inter medias turbas & spectacula, & acroamata vrbica versamur, de solis victoriæ organis gloriantes; luctam autem ac pugnam, quibus victoria comparatur, defugientes, vel potius certaminis causas in nobisipsis accendentes, non animaduertimus nos canes esse ad vomitum reuertentes, aut fues in veteris consuetudinis cæno sese volutantes.

2. Petr. 2. ibidem.

Tabennesia Monachis. 93.

Iacob. 3. Nolite multi magistri fieri, Fratres, scribit iustus Iacobus. Nolite multi magistri effici, Monachi, scribo ego minimus Ifidorus, etsi minimè probus Monachus, at certè Iacobi auditor. Æquum itaque fuerit vos, etiamsi auditoris vilitatem reiiciatis, at certè iustam viri iusti ac sapientis sententiam vereri.

Pansophio Diacono. 94.

Heb. 4. Hæc verba, nuda & aperta, translatione ducta à victimis, quæ ad sacrificium adhibentur, à Paulo ingenti sapientia prædito viro, scripta sunt. Quemadmodum enim illæ, cum pelles detrahuntur, omniconspicuo indumento spoliantur, abditarumque internè partium statum & affectionem indicant, atque ad ossium omnium & membrorum indagacionem diffecatur;

Φιλοσοφία σποτρεφέται θόρυβον, καὶ γυμνασία μοναχικὴ ἔξω κερταβή-
ται συγχύσεως, ἵνα ταύτη χεήσεται
ὑποβάθρα τῶ ἕλκους τῆς ταπεινώ-
σεως, τῆ χτ' ἰμόνας χολῆ καὶ παρα-
μάτων ὀχληρῶν, καὶ ῥημάτων ἀπε-
πῶν, σπασδαύως καὶ τελείως ἐκλαθό-
μνος. εἰ δὲ τρεῖς αἶνα καὶ ὑπὴνην, καὶ
βάκρον ἀσκεῖν ἤμιν ὡρὸς ἐξάνυσιν
τῆς ἀγγελικῆς πολιτείας οἰόμεθα, καὶ
μέσοι δὴ μων, καὶ θεαμάτων, καὶ ἀκασ-
μάτων ἀσκήσων συμφυρόμεθα, τοῖς ὀρ-
γάνοις τῆς νίκης μόνοις ἐναβριούμε-
νοι, τίω δὲ πάλιν καὶ μάχην ἐκκλίνον-
τες, ἐξ ἧς ἡ νίκη προσγίνεται, μάλλον
δὲ τὰς αἰτίας τῆς πάλης ἐν ἑαυτοῖς ἀ-
ναχαίοντες, λανθάνομεν κύνες τυγχά-
νοντες, καὶ ὡρὸς τὸν ἔμετον ὑποσπρέ-
φοντες, ἢ ὡς τῶ βορβορῶ τῆς παλαῆς
συνθησίας ἐγχαλινοῦμενοι.

Τῆ ἐν τῇ ταβεννησίᾳ μονῆ. 93.

Μὴ πολλοὶ γίνεσθε διδάσκαλοι, ἀ-
δελφοί, ὁ δὶχοςος χεάφει Ιάκωβος. Μὴ
πολλοὶ διδάσκαλοι γίνεσθε, μοναχοί,
ὁ ἐλάχτοςος χεάφει Ισίδωρος. εἰ καὶ μὴ
δοκιμος μοναχός, ἀλλ' Ιακώβος ἀχρο-
ατῆς. Δίχοςοι τοῖνυν ἂν εἴητε, εἰ καὶ τῶ
ἀχροατῶ ὡρὸς χεάφεσθε τίω εὐτέ-
λθαν, ἀλλ' ἀδείσασθε τῶ δίχαι καὶ σο-
φῆ τίω δικαίαν σπόφασιν.

Πανσοφίᾳ Διακόνῳ.

Τὰ γυμνά καὶ τετραχλισμῶνα ἐκ
μεταφορῆς τῆς ἱερείων τῆς εἰς θυσίαν
προσαγομένων, τῶ πολύφρονι γέ-
γραπται Παύλω, ὡσπερ γὰρ ἐκείνα
τῆς δρορῶν ἀφαρέμωνα, πάσις τῆς
φαινομένης σπογυμνοῦται ἀμβολῆς
καὶ τῆς κεχυμένων ἐδοθεν ὅτι εἰ-
κνυται τίω ἀφθεσιν, καὶ τεραχλιζε-
ται εἰς ἐρευνα. παντὸς ὡσὲς καὶ μέλους
ὡρὸς